

man dette, maa man ogsaa indrømme, at der kan opstaa Strid mellem begge Bestyrelser, og idet begge ere berettigede til at udøve et Skjøn, kan lige saa vel den ene som den anden have en urigtig Opfattelse af, hvad en Mand behøver. Det er jo ikke den vedkommende Trængende, der selv kan sige, at det Nødvendige er saa og saa Meget, det maa være Bestyrelsens Sag at afgjøre dette; men kan Vedkommende saa, for saa vidt han er misfornøjet med Understøttelsekassens Bestyrelses Afgjørelse, henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, og er saa dette berettiget til at sige: I have skjønnet urigtigt, men vi skjønne rigtigt, vi give Manden den Hjælp, han forlanger, eller hvorledes vil Forholdet stille sig? Seg maa dog betragte Kommunalbestyrelsen som den Overordnede, som har Krav paa større legal Tillid, og skal Bestyrelsen for Understøttelsekassen i saadant Tilfælde straffes, eller skal der forholdsvis paa anden Maade med den, fordi den ikke har gjort sin Pligt? Lige over for det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), der har udtalt sig udførlig om det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg er da i Grunden overmaade tilbøjelig til at takke det ærede Medlem for den Maade, hvorpaa han anbefalede Forslaget. Jeg tror, det ærede Medlem adskiller sig noget fra sine ærede Medforslagsstillerne, og jeg erkjender, at han egentlig fra sit Standpunkt kom temmelig nær til, hvad jeg havde sagt, idet han indrømmede, at de Indvendinger, jeg havde fremsat, vare berettigede; men ganske vist feiede han derpaa Indvendingerne fra sig ved at sige, at han brød sig ikke noget derom eller noget Eignende. Fra mit Standpunkt anser jeg nu dette for at være en meget heldig Maade, hvorpaa han har stillet sig til Forslaget. Det ærede Medlem erkjendte, at hvad jeg havde sagt om Sammenblandingen af forskellige Formaal var rigtigt, men han brød sig, som sagt, ikke derom, og mente, at der ikke laa nogen videre Vægt paa § 5, fordi han anser denne Organisation af frivillig Hjælp for betydningsløs. Dette skal jeg imidlertid senere komme tilbage til, da derne Side af Sagen vistnok nærmere hører hen under det andet Lovforslag paa Dagsordenen. Det vilde jo for Næsten være en ganske let Maade at komme over de Vanskeligheder paa, som § 5 indeholder, naar man ikke bryder sig om at udtage de Bestemmelser i Loven, som man selv har sat derind (Afbrydelse af Holstein-Ledreborg). Det ærede Medlem siger, at det er det andet Punkt i § 4, som han ikke bryder sig om, og jeg vil dertil bemærke, at naar jeg undtager Bestemmelsen: „ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“, vil det ogsaa være mig meget vanskeligt at tillægge de andre Bestemmelser i denne Paragraf nogen praktisk Betydning. Det ærede Medlem var ogsaa med

Senssyn hertil meget imødekommende, idet han sagde, at det ikke var Meningen, at der her skulde anstilles et Skjøn, Bestyrelserne for Understøttelsekasserne skulde ikke have Lov til at dømme, Tilfældene skulde være notoriske. Det vil erindres, at det ærede Medlem netop brugte Udtrykket „notorisk“. Det simplificerer unegtelig Bestemmelsen ganske overordentlig. Det ligger i Sagens Natur, at f. Ex. lastefulde Vandel og Druffenfab kunne være af den Bestaffenhed, at de kunne nærme sig det „notoriske“, men, som jeg tidligere har bemærket, vil man dog betænke sig noget paa at stemple en Mand som notorisk lastefuld eller fordruffen, naar Vedkommende har skaffet sig den legale Værdighed, som Lovforslaget tiltænker ham, nemlig naar han har sat sig i Forbindelse med en Sygefaste eller en lignende Klasse. Der er imidlertid i Paragrafen opstillet et Tilfælde, der ikke er meget praktisk, nemlig Bestemmelsen om Dovenskab; det er ikke let at bestemme den notoriske Dovenskab (Afbrydelse af Holstein-Ledreborg). Det ærede Medlem er saa venlig at meddele mig, at det er meget let, jeg har nu den Tro, at det er meget vanskeligt, men man kan jo have forskellige Opfattelser af denne Sag. Naar man vil tage Begrebet Dovenskab i sin Yderlighed, maa det gjælde om dem, som aldeles ikke ville inblade sig paa at søge et borgerligt Erhverv, albeles ikke ville passe deres Forretninger. Der kunde være Tale om notorisk Dovenskab i Folkethinget, naar der var Folkethingsmedlemmer, som albeles ikke viste sig hele Aaret rundt (En Stemme: Dem er der en Del af). — Et andet Medlem siger, at der er en Del deraf, det vidste jeg ikke — men jeg vil da gjøre opmærksom paa — jeg vilde ikke have tilladt mig at fremdrage dette Exempel, naar det ikke netop kom an paa dette: „Slet ikke at passe sine Forretninger“ — for altsaa ikke at blive i Billedet om Folkethingsmedlemmer, som det ikke vilde være heldigt at udføre videre, vil jeg da gjøre opmærksom paa, at der er mange Forhold, hvori en Mand, der har en Forretning, forstaaer at besørge ganske Lidt, en lille Smule hver Dag, en Arbejdsmand f. Ex., der har taget Bestilling som Bybud og gaar et lille Stund hver Dag — om saadanne Folk kan man da ikke sige, at de slet ikke søge Erhverv, og at de ere notorisk dovne, thi dertil hører efter min Mening den fuldstændige Forsømmelse. Men om Vedkommende er et saadant Medlem af Samfundet, at han, blot ved en Smule Prøve paa at erhverve sig Lidt til Livsopholdet, har gjort sig fortjent til at komme ind under § 4, for saa vidt han har Afgang til en Sygefaste, skulde jeg dog meget betvivle. Imidlertid maa det indrømmes, at saadanne Tilfælde ville være meget hyppige, hvorfor det altsaa vil blive overordentlig vanskeligt at skjønne om disse Sager. Vi vide jo godt, at der gives meget svage Sjæle i alle Samfundsklasser, ogsaa i den